

Biliyorsunuz 13 senedir YIBOLu koy kokenli cocuklarimizi anlatmaya calisiyoruz, 5-6 bin sayfa gonderildi...
Elbette benzer duygulari dile getiren farkli gonullulerimiz var..
Ama cocuklar da farkli oldugu icin,
bizim icin hepsi ayri ayri farkli ve guzel...

Ayrica degerlendirilmesi gereken izlenimlerin, mektupların da guzel titresimler yaratmasını bekliyoruz...

Gecen persembe aksami yolladigimiz bir YIBOLu cocugumuzun mektubundan sonra arada konustuk, bu yazilanlari bir yetiskin boyle degerlendirmis midir?
Boylesine cocukların ayrica kiymetini bilmemiz gerekir diye dusunuyoruz...
"Bu cocuk ne guzel cocuk, o'na bir yilbasi hediyesi yollayin benim icin" diye,
"Bu guzel cocuklara ulastiginiz icin... .." diye mesajlar, dogrusu bagislar da bekledik..
ILKYAR sadece sizlerin destek ve bagislarınızla ayakta duruyor...

Bu aksamda eski bir YIBOLu sevgili Halide nin sevgi dolu yureginden bir izlenim geliyor, yilin son izlenimi olarak...

Selam sevgi ve saygılarimizi sunuyoruz...
ILKYAR

--

Cocuklarımız, ilk goz agrilarimiz, ilk yarimiz;

hele ki uzaklardaki, YIBOlardaki cocuklarımız, kardeslerimiz...

www.ilkyar.org.tr

ilkyar@ilkyar.org.tr

İLK YARDA SEVMEK

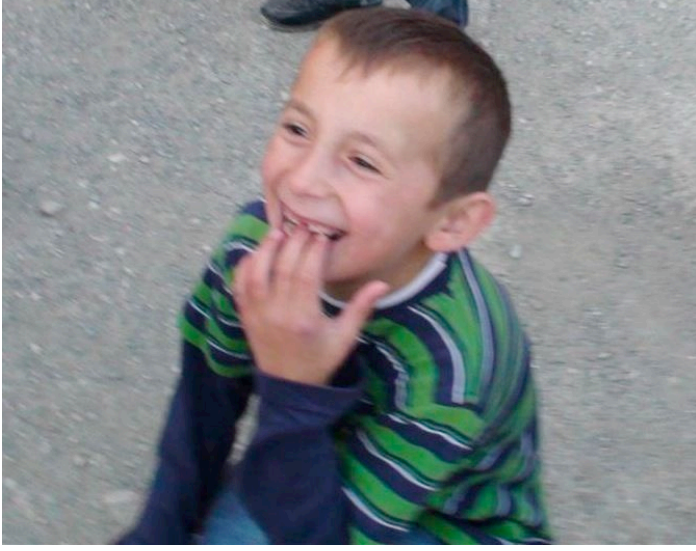
(Samsun Ayvacık ve Havza Çakıralan dönüşü)

Aslında izlenim yazmak gibi bir niyetim yoktu taki YJBO'dan çıktuktan ve mavi otobüsle Havza'da yolumuzun ayrılmasına, Ünye'ye doğru yol almaya başlayıp Nihayet'in kulağıma müziği takmasına kadar. Bir şarkı insanı nerelere götürüyor ya da bir sevgi seni nerelere bağlıyor, kimlere...

Bir şeyayı seversin, bir varlığı seversin, bir insanı seversin bir de İLK YAR'ı seversin, sonra düşünür durursun hangisi sevgi ya da hangisi en güzel sevgi... Her şeyin, herkesin sevgisi elbette güzeldir. Sevgi hiç kötü olur mu? Fakat en güzel sevgi YJBO'lunun sevgisi, öyle içten ve samimi ki. Yalansız, saf, dupduru ve taptaze.. Her projede bu sevgi kervanına yenileri ekleniyor.

Sevmekle başladı her şey İLK YAR'da mutluluk onu tanımakla başladı. Sonrasında ayrılıklar yokladı sevgimizi ama sevgi öyle bağlamıştı ki bizi birbirimize sekiz yıl geçti ama hala her şey dün gibi taze. Mektuplarla işledik sevgimizi iplik iplik, ince ince, narince... İLK YAR umutsuz olduğumuz zamanda umudumuz oldu ve hala YJBO'lu kardeşlerimize umut olmaya devam ediyor.

Ayrılık vakti gelmişti ki o ana kadar gideceğimizi hiç düşünmemiştim, vakit yaklaşıp o kapının önünde hatıra fotoğrafı çektirene kadar. Çocukların o güzel gözlerindeki gitme diyen bakışlar... Sol yanımda öyle bir ağırlık hissettim ki dayanamayıp ağlayacaktım. Kendimi çare olarak tek sığınağımız olan mavi küheylandaki koltuğuma attım. Onlardan ayrı kalmak öyle ağır geliyor ki yüreğime. Her proje bitiminde diğer projeyi

konuşurken ve kaç gün kaldığını hesaplarken buluyorum kendimi. Keşkeleri hiç sevmem hayatımda çünkü keşkelerde hep bir özlem vardır bir üzüntü bir kırgınlık ama ister istemez keşke diyorum. Keşke tek hayatım onlar olsa YJBO'ların haricinde başka bir sorumluluğum olmasa, hep onlar için yollara düşsem, hep onlarla el ele olsam, yürek yüreğe. Ama başka sorumluluklar da var bizi bekleyen.

İsimliğimle öyle özdeşleşmişim ki onu çıkarınca sanki yolun sonu gibi hissediyorum. Eminim isimliğimde bu projede yer almaktan mutludur. Ya ismim? O kadar çocuk tarafından, öyle masum ve tertemiz insanlar tarafından telaffuz edilmekten ne kadar mutludur? Ben projeden ayrılmak istemiyorum isimliğimde o isimlikler kutusuna girmek istemiyor. İsimliğim o kutunun içinde karanlıkta kalıyor ben de kendi dünyamda karanlıklara yolculuk ediyorum. İsimliğimi bırakırken gülümseyerek herkes kendi karanlığına diyorum. Aldığım mektuplar ve onları düşünmekle bu karanlık dünyam aydınlanıyor. Bir isimlik olsam da onların o sol

yanında,o sevgi haznesinin üzerinde kalsam hep. O sevgiyi kana kana yudumlasam çünkü kimsenin sunmak istemediği o sevgiyi onlar hiç karşılık beklemeden dupduru sana sunuyor. Projedeyken kızların isimliklerini takıyordum yatakhane. İsimlerini hep sol taraflarına tam kalplerinin üzerine iğneliyordum kendi ismim niyetine...

İki saat sonra Samsun'daydık vakit nasıl geçmişti hiç anlamamıştım sadece bir kelimeyi düşünmek zamanın akıp gittiğini fark ettirmemişti bile. Hayatım boyunca unutamayacağım bu projeleri ve onları. Kulağıma Nihayet'in taktığı kulaklıktan bizim YJBO'luların, İLKYAR'ın şarkısını duyuyordum. Bu şarkı beni onlara yaklaşıyordu, uzakta olsam da onlardan. Yüreğim öyle yanıyordu ki, keşke yanımda olsalar şimdi diyordum. Bunları düşünürken yanımda oturan projede yorgun düşmüş, uyuklamakta olan YJBO'lu, aynı zamanda İLKYAR gönüllüsü

arkadaşımı, Nihayet'i fark ettim. Düşen başını omzuma yaslayıp içimden 'sizleri seviyorum, her yerde ve her şekilde böyle yan yana olacağız' dedim.

Bu çocuklar hayran bırakıyor kendilerine öyle azimliler ki ne istiyorlarsa yapacaklarına inanıyorlar, İLKYAR'da onların bu azmini kamçılacak, aldıkları bir mektup onları hedeflerine daha da yaklaştıracak. İçlerindeki o azim yaşadıkları tatsızlıklardan dolayı azalmasın diye İLKYAR hep destek olacak onlara. Onlara baktığımda her birinin içinde bir dahi görüyorum. Sınıfta konuşurken

kendi YJBO'lu halimi İLKYAR ile tanışmamı anlattığımda önce şaşırıyorlar sonra bir gülümseme yayılıyor yüzlerine. Siz de bir gün burada olacaksınız bir zamanlar benim orada olduğum gibi, karşınıza çok zorluklar çıkacak aileniz kız kısmı okumaz diyecek ama siz hayır okuyacağım diyacaksınız. Size maddi durumumuz yok diyecekler

ben çalışırım hem de okurum diyeceksiniz ve emin olun her daim *JLKYAR* yanınızda olacak diyorum mutlu olduklarını görüyorum sonrasında ☺

Her projede yaşadığım bir vicdan azabım var. Her projede duymaktan korktuğum, çekindiğim bir cümle... Canım öğretmenim Hüseyin Ural'ın 'bir gün ÖSS birincisinin çıkıp ben bir *YJBO*'luyum dediği zaman benim ruhum rahata kavuşacak' sözü. Ben de bir *YJBO*'luydum ve *JLKYAR* bize o kadar

destek vermesine rağmen ben bunu başaramamıştım sonra bir düşünce beni rahatlatıyor. Bunu yapacak *YJBO*'lu kardeşlerim hala var ve içlerinden biri çıkıp bunu başaracak ve beyaz meleğim de rahata kavuşacak. Çocuklara bakarken düşünüyorum ki sana bakan bu gözler ÖSS birincisinin gözleri, bu eller geleceğin bilim adamının elleri onlara iyi bak diyor yüreğim ve öpüyorum ellerini, yanaklarını sevgiyle, saygıyla...

Proje dönüşü arabada izlenimleri anlatma konuşmasında tasarladığım sadece iki cümle vardı onu bile söyleyemedim oysa söylenecek o kadar çok söz vardı ki. Yüreğim öyle dolmuştu ki konuşacak ne gücüm ne dermanım kalmıştı. Anlatacak söz bulamamıştım, belki sadece ağlamak ya da sadece yazmak iyi gelecekti.

Projeye geldiğimde gelen mektuplara baktım ve Rabia diye bir kardeşim mektubun yanında bir de deniz feneri adında masal kitabı hediye etmişti. Gittiğim ebru kursunda kurs hocasına deniz feneri de yapabilir miyiz diye sormuş onu yapmayı arzu etmişim. Çarşıdan geçerken deniz feneri süsleri ilgimi çekiyordu bunun üzerine Rabia'dan deniz feneri masalını hediye almak beni çok etkilemişti. Kalp kalbe

karşıydı... Ben de bu projede girdiğim her odada bunu anlatıp deniz fenerini okudum

masal saatinde ☺ Bir gecede defalarca deniz fenerini okumak ve her okumada sevgili Rabia'nın kulağını çınlatmak...

Projelerde hani çocuklara bir şeyler katmaya, onlarda gizli olan yönleri ortaya çıkarmaya çalışıyoruz ya oysa unuttuğumuz bir şeyleri onlar da bize hatırlatıyor. Bize de onlar çok şey katıyor. Kimsenin kimseye karşılıksız bir şey vermediği bir dönemde paylaşmayı öğretiyorlar mesela. Onlara yapamam dediklerinizi gömün üzerine de bir Fatiha okuyun diyoruz.bunu benim de yapmam gerekiyormuş aslında ☺ Fizik etkinliği yapamam derdim bu benim için yapılamayacak bir şeydi ve güvenim yoktu kendime fakat sevgili gönüllümüz Semih her yapamam dediğim şeyde üzerime geliyor ve yapmamı sağlıyor. Fizik etkinliğini yapmamı sağladığı için ve diğerleri için Semih'e en önemlisi onu yapabileceğimi gösterdiği için ve buna sebep olan YJBO'lu kardeşlerime teşekkür ediyorum. Önemli olan onları yapmak falan değil aslında önemli olan o güven duygusu, özgüven..

YJBO'dayken pencereden dışarı bakar kucağıma yastığımı, defterimi, kalemimi alır şiir yazardım her gece. İLKYAR'ın öykü tamamlamasını yapar, küçük kalemler adlı yarışmasına katılmaya çalışır, İLKYAR'ın dergisine şiir öykü yazmaya çalışırdım. Bu yazma alışkanlığımı kaybetmişim YJBO'dan ayrılınca buna üzüliyordum oysa kitap çıkarmayı bile hayal ederdim. YJBO'lu kardeşlerim sayesinde bu unuttuğum güzel alışkanlığı da hatırlamış oldum. Bazen bir şeyler söylemek hiçbir şey ifade etmiyor, yetersiz kalıyor, yazı kadar kalıcı olmuyor ve yazı kadar etkileyici olmuyor ya da söz uçuyor yazı kalıyor....

Sözümüz uça da yüreğimize kazıdığınız o sevginin her daim kalıcı olması ümidiyle...

© SİZLERİ ÇOOK SEVİYORUM YİBOLU KARDEŞLERİM ©

*Su dünyadaki en mutlu kişi mutluluk verendir..
Su dünyadaki sevilen kişi sevmeyi bilendir..
Su dünyadaki en güçlü kişi güçlükten gebendir..
Su dünyadaki en bilgün kişi kendini bilendir..*

(bence gerçekten YİBOLuları anlatan bir şarkı)

Halide Çınar

Yibolu kardeşiniz

www.ilkyar.org.tr ilkyar@ilkyar.org.tr

çocuklarımız ilk göz ağrılarımız ...

Her izlenim, her bir yazı bir kitap etmez mi?

5228 Turkcell e göndereceğiniz bir mesaj çocuklara bir kitap oluyor..

